

РЕШЕНИЕ

№ 19294

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разглежда докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20231110100124 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.36, ал. 1 ЗАдв. и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът Адвокатско дружество „Миладинов и Файтонджиев“ е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ответника „Винпром Русе 1956“ АД за сумата от 6 000 лв., представляваща дължимо възнаграждение по договор за правно обслужване/текуща правна помощ на юридическо лице от 01.04.2016г. и анекс №1 към него от 01.06.2017г. и издадени фактури № 337/01.10.2019г., № 354/02.12.2019г., №359/03.01.2020г., № 366/03.02.2020г. и № 375/05.03.2020г., ведно със законна лихва от депозирание на заявлението /30.09.2022г./ до изплащане на вземането, както и за сумата от 1 588,13 лв., представляваща лихва за забава за периода от 21.10.2019г. до 27.09.2022г. След постъпило в срока по чл. 414 ГПК възражение от страна на длъжника, ищецът е предявил установителни искове за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът твърди, че съгласно сключения с ответника договор за правно обслужване/текуща правна помощ на юридическо лице от 01.04.2016г. и анекс №1 към него от 01.06.2017г. същият се е задължил да му заплаща месечно възнаграждение за правно обслужване в размер на 1000 лв. без ДДС в срок до 20-то число на месеца, следващ месеца за който се дължи възнаграждението, независимо от това дали през съответния месец е предоставена юридическа консултация. Твърди, че за месеците 09.2019г., 11.2019г., 12.2019г., 01.2020г. и 02.2020г. не му е заплатено дължимото съгласно договора възнаграждение. Моли съда да установи вземанията така, както са предявени в заповедното производство. Претендира разноски.

Ответникът „Винпром Русе 1956“ АД в срока по чл. 131 ГПК е депозирал писмен отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове, като твърди, че за процесния период ищецът не е предоставил, съответно ответникът не е получил юридически услуги. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи

По иска по чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл.36, ал.1 ЗАдв.:

За основателността на иска ищецът следва пълно и главно да докаже наличието на сключен валиден договор за правно обслужване/текуща правна помощ на юридическо лице от 01.04.2016г. и анекс №1 към него от 01.06.2017г. между страните, както и уговорения размер на възнаграждение по същия.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

От представения по делото договор за правно обслужване/текуща правна помощ на юридическо лице от 01.04.2016г. се установява, че страните са били обвързани от валидно облигационно правоотношение, по силата на което ответникът в качеството си на доверител е възложил на ищеца като негов довереник да осъществява чрез работещите в адвокатското дружество адвокати и/или сътрудници, при поискване от страна на доверителя, правно обслужване/текуща правна помощ във връзка с дейността на ответното дружество, като предоставя в разумен срок необходимите му услуги и консултации по правни въпроси. В чл. 2, ал. 1 от договора е посочен обхватът на дейността на адвокатското дружество, а именно: предоставяне на текущи устни и писмени консултации и отговори на поставени въпроси от доверителя; изготвяне, юридическо оформяне и прецизиране по искане на доверителя на проекти на документи, оформяне на кореспонденция и други свързани с отношенията между доверителя и негови партньори и контрагенти, предоставяне на становища и консултации по горните проекти на документи, както и изготвяне, юридическо оформяне, прецизиране и предоставяне на становища и препоръки по документи на доверителя, включително договори, актове, заповеди и други подобни; участие по искане на доверителя при провеждане на преговори и осъществяването на комуникацията с клиенти и други контрагенти на доверителя; подготовка на всички необходими правни документи и извършване на необходимите правни и фактически действия пред Търговския регистър във връзка с попълване и подаване на всякакви заявления за вписване на всякакви промени в обстоятелствата по партидата на дружеството и/или за обявяване на негови актове; при допълнително изрично възлагане и упълномощаване – осъществяване на процесуално представителство и защита на доверителя в съдебни, арбитражни, изпълнителни и/или други производства, по които същият е страна. В чл. 9, ал.4 изрично е уговорено, че за времето на действие на този договор доверителят дължи и заплаща на довереника уговореното по ал. 1 на същия член месечно възнаграждение в размер на 600 лв. без включен ДДС, независимо от това дали през съответния месец доверителят е възложил/поискал от довереника предоставянето на конкретни юридически консултации или услуги.

С анекс № 1 към процесния договор от 01.06.2017г. страните по взаимно съгласие са приели уговореното по договора от 01.04.2016г. месечно възнаграждение да се увеличи до размер от 1 000 лв. без включен ДДС, което увеличение е приложимо, считано от датата на подписване на анекса. В чл. 2 от същия изрично е предвидено, че

всички други клаузи и условия на договора от 01.04.2016г. остават в сила без изменения и допълнения.

Спорен по делото се явява въпросът дали възникването на правото на адвокатското дружество да получи възнаграждение по договора е обусловено от полагането на труд в изпълнение на конкретно възлагане на работа от доверителя, или такова се дължи единствено с оглед ангажираността към последния дори и когато такива услуги не са предоставени.

Съобразно съдебната практика правото на адвоката да получи възнаграждение от полагане на труд в изпълнение на възложеното му от доверителя по договор за такава услуга възниква тогава, когато е налице възлагане и положен труд. При сключен договор за предоставяне на адвокатски услуги при поискване, когато такива услуги не са предоставени, адвокатско възнаграждение не се дължи. Според уговореното в договора обаче може да се дължи възнаграждение за ангажимент, тоест не за извършена услуга, а за това, че адвокатът е поел задължение за готовност да се грижи за работите на възложителя. Тъй като договорът е ненаименован (няма законова уредба), поемането на такива задължения от страните по него не може да се предполага, а следва да е сторено изрично /в този смисъл Решение № 94 от 20.04.2021г. по гр.д. № 2752/2020г., IV г.о. на ВКС/.

В процесния случай, тълкувайки отделните уговорки между страните в тяхната взаимовръзка и цялост, изхождайки от смисъла, който произтича от целия договор и съобразно неговата цел, на основание чл. 20 ЗЗД, съдът намира, че адвокатското дружество в качеството на довереник по договора е приело да осъществява цялостно абонаментно правно обслужване на дейността на ответника независимо от обстоятелството дали от последния са му възложени конкретни задачи за изпълнение. Така в чл. 7 е предвидено довереникът да отговаря за правилното и пълно поддържане на досие на извършената работа за доверителя, което свидетелства за трайна ангажираност, отдаденост към работния процес и доверие между страните, изградено на база продължителния характер на взаимоотношенията им и широкия кръг на правни услуги, които дружеството поема ангажимент да предоставя при поискване. В тази връзка адвокатското дружество се е задължило при оказване на дължимата правна защита и съдействие да действа своевременно, при полагане на необходимата квалифицирана грижа и усилия съобразно чл. 4, ал. 1 от договора.

Предвид изложеното неоснователни са възраженията на ответника, че ищецът не е предоставил, съответно самият той не е получил юридически услуги, още повече и с оглед ангажираните от адвокатското дружество писмени доказателства за оборване на тези твърдения. Видно от приложените по делото разпечатки от електронната поща на управителя на ищцовото дружество, отразяващи кореспонденция, проведена в периода от м. септември 2019 г. до м. февруари 2020 г., между адвокат Томислав Файтонджиев и лицата Наталия Къснеделчева и Силвия Д. – представители на ответника съгласно наличната информация по партидата на „Винпром Русе 1956“ АД в Търговския регистър в графа „история“ на представителите и на членовете на Съвета на директорите на дружеството /л. 187-188/, действително на ищеца е възлагано изпълнението на различни по характер правни услуги, които същият е извършвал своевременно, а именно: процесуално представителство и защита по образувани съдебни производства – изготвяне на пълномощни, отговори на искиви молби, жалби, изпълнение на указания на съда, в това число излагане на подробна информация относно хода на делата, предприетите действия, приложимата нормативна уредба към възникналите спорове, както и даване на конкретни указания относно необходимото

съдействие от страна на ответника /заплащане на държавни такси, входиране на документи в съда/, съответно участие при осъществяването на комуникация с контрагенти на доверителя, каквито данни са налице във връзка с прекратяване на договор с „Булгаргаз“. Изложеното свидетелства в пълна степен за точното и добросъвестно изпълнение на задълженията на адвокатското дружество по договора. В тази връзка ищецът е издал процесните фактури №337/01.10.2019г., №354/02.12.2019г., №359/03.01.2020г., №366/03.02.2020г. и №375/05.03.2020г. с посочено основание договора от 01.04.2016 г. и анекс № 1 към него от 01.06.2017г., както и дължимото за съответния месец възнаграждение, конкретно за месеците септември 2019 г., ноември 2019 г., декември 2019 г., януари 2020 г. и февруари 2020 г. – всяко по 1 200 лв. с ДДС.

Следва да се посочи, че по своята същност договорът между клиента и адвоката може да се определи като договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. ЗЗД, поради което приложимата правна уредба дава право на доверителя да оттегли поръчката, ако довереникът е загубил доверието му, и да прекрати предсрочно мандатното правоотношение. Дори оттеглянето на поръчката обаче не е основание да се приеме, че уговореното възнаграждение за работата не се дължи съгласно разпоредбата на чл. 288 ЗЗД, което по аргумент за по-силното основание обуславя основателността на иска.

По изложените съображения и доколкото се установи, че на ищеца се дължи възнаграждение независимо от обстоятелството дали му е възлагано конкретно изпълнение на поставени задачи през процесния период, още повече, че в действителност такива са извършвани в интерес на доверителя, съдът намира, че последният дължи заплащане на дължимото възнаграждение. При доказателствена тежест за ответника, до приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, същият не е ангажирал доказателства за извършено плащане на претендираната от ищеца главница в размер на 6 000 лв., представляваща дължимо възнаграждение по процесните фактури, поради което предявеният иск е основателен и следва да бъде изцяло уважен.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и момента на изпадане на длъжника в забава.

Съдът формира правни изводи за наличие на главен дълг.

Съгласно чл. 9, ал. 2 от процесния договор срокът за плащане на възнаграждението по него е до 20-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението, за които суми довереникът издава фактура. В случая ответникът не оспорва получаването на фактурите, а възраженията му, че в дневниците на „Винпром Русе 1956“ АД липсва надлежно отразяване за каквито и да е възлагателни действия и упълномощавания към ищеца не само че не са подкрепени от ангажирани от негова страна доказателства, но и се опровергават от съдържанието на обсъдената електронна кореспонденция между страните, по отношение на която ответникът не е взел становище. В този смисъл съобразно постигнатата договорна уговорка относно падежа на задължението за плащане на дължимото адвокатско възнаграждение, следва да се приеме, че считано от 21-во число на месеца, следващ този, за който се дължи възнаграждението във връзка с издадените фактури на основание процесния договор и анекса към него, ответното дружество е изпаднало в забава относно плащането на

главниците по тях, или от 21.10.2019г. по отношение на фактура № 337/01.10.2019г. (възнаграждение за м. септември 2019г.), от 21.12.2019г. по фактура № 354/02.12.2019г. (възнаграждение за м.ноември 2019г.), от 21.01.2020г. по фактура № 359/03.01.2020г. (възнаграждение за м. декември 2019г.), от 21.02.2020г. по фактура №366/03.02.2020г. (възнаграждение за м. януари 2020 г.) и от 21.03.2020г. по отношение на задължението по фактура № 375/05.03.2020г. (възнаграждение м. февруари 2020г.). Размерът на дължимите лихви следва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, която в първоначалната си редакция /ДВ, бр. 28 от 2020г., в сила от 13.03.2020г./ изключва приложението на последиците от забава за плащане на задължения на частноправни субекти, след което с нова редакция на закона /ДВ, бр. 34 от 2020г., в сила от 9.04.2020г./ ограничава приложното поле спрямо лицата, ползващи се от защитата, стеснявайки я само до тези, имащи качеството на длъжници по договори за кредит и други форми на финансиране (факторинг, форфетинг и други), предоставени от банки и финансови институции по чл. 3 от Закона за кредитните институции. В този смисъл периодите на забава в плащането на задълженията по фактури №337/01.10.2019г., №354/02.12.2019г., №359/03.01.2020г., № 366/03.02.2020г. следва да бъдат разделени от 21-во число на съответния месец до 12.03.2020г., съответно от 10.04.2020г. до 27.09.2022г., включително и с оглед диспозитивното начало. Следователно от целия процесен период – от 21.10.2019 г. до 27.09.2022 г. следва да бъде изключен този от 13.03.2020 г. до 09.04.2020 г.

Отделно, § 13 от Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г., в сила от 14.05.2020 г./ предвижда, че сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“, която уредба в настоящия случай е приложима единствено по отношение на лихвата за забава върху главницата по фактура № 375/05.03.2020г., чийто падеж е настъпил на 20.03.2020г. – момент, към който е изключено приложението на последиците от забава за плащане на задължения на всички частноправни субекти. В този смисъл периодът на забава само по отношение на това задължение е от 21.05.2020г. до 27.09.2022г.

Цитираната нормативна уредба е съобразена от ищеца в петитума на исковата молба, като в тази връзка същият е представил разпечатки от електронния калкулатор на НАП, съдържащи необходимите изчисления за определяне размера на дължимите мораторни лихви за посочените периоди, които общо възлизат на претендираната сума от 1 588,13 лв., поради което и този иск се явява основателен и следва да бъде уважен в цялост.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът. Дължимите разноски, направени в производството по чл. 410 ГПК са в размер на 653 лв., представляващи заплатена държавна такса в размер на 153 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. За исковото производство ответникът следва да заплати на ищеца сторените от него разноски в общ размер на 1 211,81 лв., представляващи платена държавна такса и адвокатско възнаграждение, което е действително заплатено на адвокат А. Т. с платежно нареждане от 26.09.2023г. на

основание договор за правна защита и съдействие от 15.12.2022 г. /л. 194 и 195/, съгласно представен списък по чл. 80 ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422, ал.1 ГПК, че „Винпром Русе 1956“ АД, ЕИК 202732556, дължи на Адвокатско дружество „Миладинов и Файтонджиев“, БУЛСТАТ 176955423, сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 03.11.2022г. по ч.гр.д. №13131/2022г. по описа на Районен съд – Варна, 43-ти състав, както следва:

– на основание чл.36, ал.1 ЗАДв. сумата от **6 000 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение по договор за правно обслужване/текуща правна помощ на юридическо лице от 01.04.2016г. и анекс №1 към него от 01.06.2017г. и издадени фактури № 337/01.10.2019г., № 354/02.12.2019г., №359/03.01.2020г., №366/03.02.2020г. и №375/05.03.2020г., **ведно със законната лихва, считано от 30.09.2022г. до изплащане на вземането;**

– на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **1 588,13 лв.**, представляваща лихва за забава за периода от 21.10.2019г. до 27.09.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Винпром Русе 1956“ АД, ЕИК 202732556, да заплати на Адвокатско дружество „Миладинов и Файтонджиев“, БУЛСТАТ 176955423, сумата от **653 лв.**, представляваща разноси **в заповедното производство** по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №13131/2022г. по описа на Районен съд – Варна, 43-ти състав, както и сумата от **1 211,81 лв.**, представляваща разноси **в исковото производство.**

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____